

ния да начертаят квадрат с площ, равна по величина на лицето на дадения кръг. Тази математическа задача принципно не може да се реши, което е доказано в геометрията. Но Й. Скалигер публикува книга и в нея твърди, че е открил „истинската квадратура“, тоест, че е решил задачата. „Колкото и да се опитваха най-добрите математици от епохата – Виет, Клавий... да му докажат, че... разсъжденията му са неправилни – всичко беше напразно“ [458], с. 130. Но от невярното „доказателство“ на Скалигер с лекота излиза, че периметърът на правилния 196-ъгълник е по-голям от дължината на ОПИСАНАТА около него окръжност. Това, разбира се, е абсурдно. Независимо от всичко, „Скалигер и привържениците му яростно защитаваха мненията си, нищо не признаваха... отговаряха... с ругатни и презрителни епитети, а накрая заявиха, че геометрите до един са пълни невежи в областта на геометрията“ [458], с. 130.

Можем да си представим как тези хора са реагирали на опитите за критичен анализ на създадената от тях хронологична версия.

Малцина знаят, че Скалигер и Петавиус са постигнали СЪВЪРШЕНСТВО в хронологията, открили са „абсолютно точните дати“ – посочили са г-та, датата, месеца, понякога и часа! – на всички основни събития в историята на човечеството. Съвременните монографии и учебници, кой знае защо, съобщават само годините на събитията според Скалигер, като срамежливо пропускат месеца, датата и часа. Тази явна крачка назад лишава хронологията, изчислена през XVII–XVIII в. от предишния ѝ блясък и монументалност.

През XIX в. общият обем на хронологичния материал нараства дотолкова, че само с мащабите си предизвиква априорно уважение. Затова хронолозите от XIX в. смятат, че задачата им се свежда единствено до уточняването на някои подробности.

През XX в. се смята, че на практика въпросът е решен и хронологията на древността окончателно застива във формата, придадена ѝ в произведенията на Евсевий, Йероним, Теофил, Августин, Иполит, Климент Александрийски, Ашер, Скалигер, Петавиус. Днешният човек дори не може да допусне мисълта, че от триста години насам историците използват погрешна хронология, защото тази мисъл се разминава с вече създалата се традиция.

Но хронологията се развива и специалистите срещат сериозни затруднения, когато се опитват да съгласуват много хронологични данни от древни източници с вече възприетата версия на Скалигер. Откриват например, че в описанието на събития от СВОЕТО ВРЕМЕ Йероним прави грешка от 100 години [72], с. 83.

Според така наречената „сасанидска традиция“ 226 години делят Александър Македонски от Сасанидите, а съвременните историци увели-